

Sygn. akt III KK 370/21

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2021r.

sprawy **D. K.**

skazanego za czyny z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 17 czerwca 2021r., sygn. akt IV Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w T. z dnia 1 kwietnia 2021r.,

sygn. akt II K (...)

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. I. – Kancelaria Adwokacka w T. – kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia dla obrońcy wyznaczonego z urzędu, za sporządzenie i wniesienie kasacji,
3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Autor kasacji postawił w niej zarzut wskazujący na naruszenie przez Sąd Odwoławczy art. 433§2 k.p.k. i art. 457§3 k.p.k. poprzez nierozważenie i nieustosunkowanie się w uzasadnieniu orzeczenia do wszystkich zarzutów wniesionej apelacji.

Tymczasem lektura motywów pisemnych orzeczenia Sądu Okręgowego prowadzi do wniosku, że nie tylko odniósł się on do postawionego w treści zwykłego środka odwoławczego zarzutu (dotyczył on błędu w ustaleniach faktycznych), ale też uczynił to w sposób rzetelny i wyczerpujący.

Sąd zwrócił uwagę na to, że zarzuty skarżącego nie powinny sprowadzać się do polemiki z ustaleniami sądu rozpoznającego sprawę w I instancji, podczas gdy właśnie tak należy potraktować zarzut apelacji sformułowany w przedmiotowej sprawie – nie wskazywał on na zaistnienie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania Sądu Rejonowego, które prowadziłyby do błędnych ustaleń faktycznych.

Sąd II instancji odniósł się następnie do treści wyjaśnień skazanego oraz zeznań świadków, wskazując, dlaczego podzielił ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy. W dalszej części uzasadnienia zwrócił uwagę na pozyskany w sprawie dowód w postaci nagrania z interwencji, który potwierdza depozycje K. S. i W. F., a którego istnienia nie dostrzega obrona. Przedmiotowy dowód jest kluczowy, potwierdza on bowiem używanie przez D.K. słów wulgarnych i obraźliwych pod adresem funkcjonariuszy Policji, a także kierowanie wobec nich gróźb. Jednocześnie nie potwierdza on twierdzeń skazanego, w których zaprzeczał opisanym zachowaniom.

Skoro zaś ustaleń faktycznych dokonano w oparciu o uznane za wiarygodne zeznania świadków, znajdujące potwierdzenie w obiektywnym materiale dowodowym w postaci nagrania, to oczywiste jest, że nie sposób, w zgodzie z zasadami logiki, dać wiary niekorespondującym z tymi dowodami wyjaśnieniom skazanego.

W treści kasacji obrońca nie wskazał szczegółowo, na czym miało polegać przywołane w treści zarzutu kasacji rażące naruszenie prawa, którego miał dopuścić się Sąd Odwoławczy, ograniczył się natomiast do twierdzenia, że skoro Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie, to niewątpliwie nie przeprowadził szczegółowej analizy oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd Rejonowy.

Takim twierdzeniom przeczy lektura uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego – jak już wskazano Sąd ten dokonał analizy postawionego w apelacji zarzutu, uczynił to zgodnie z wymogami określonymi w art. 433§2 k.p.k. oraz art. 457§3 k.p.k., zaś jego rozważania są zborne i przekonujące.

Mając na względzie powyższe Sąd Najwyższy uznał zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

Skazanego, uwzględniając jego sytuację materialną, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, a obrońcy wyznaczonemu z urzędu przyznano wynagrodzenie według norm przypisanych.